

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupený Mgr. Tomášem Markem, advokátem se sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 A 39/2022-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Tomáše Marka **se určuje** částkou 14 547 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad městské části Praha 5 (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 1. 2022, č. j. MC05 23885/2022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce jako provozovatele motorového vozidla vinným z šesti přestupků dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a to tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (neoprávněné stání vozidla). Za uvedené protiprávní jednání uložil žalobci pokutu ve výši 1 800 Kč a povinnost

uhradit náhradu nákladů řízení. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 6. 2022, č. j. MHMP 901879/2022/Kou (dále též „rozhodnutí žalovaného“), výrokem I. zrušil část 5. výroku prvostupňového rozhodnutí a řízení v této části zastavil. Výrokem II. změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že namísto pokuty ve výši 1 800 Kč uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil (výrok III).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 15. 12. 2023, č. j. 4 A 39/2022-79 (dále též „napadený rozsudek“), zamítl. Městský soud se ztotožnil s posouzením věci správními orgány. Nepřisvědčil žalobní argumentaci dovozující nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí či vadnost postupu správních orgánů. Ten nelze považovat ani za nepřípustně formalistický. Jako důvodnou neshledal městský soud ani argumentaci poukazující na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Správní orgány vycházely z podkladů, které jednoznačně prokazovaly porušení právních předpisů ze strany žalobce. Městský soud neshledal ani žádnou nezákonnost v postupu správních orgánů. Jejich postup má oporu v právní úpravě a judikatuře. Správní orgány se nedopustily ani jiných vad s vlivem na zákonnost jejich rozhodnutí. Náležitě odůvodnily i to, proč neshledaly důvod k dalšímu dokazování. Nad rámec výše uvedených žalobních námitek soud neshledal žádné vady, jimiž by se musel zabývat z úřední povinnosti. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, a to z důvodu řádného vypořádání žalobních námitek. Městský soud se danou věcí patřičně nezabýval. Ve druhém okruhu námitek poukazoval na vady řízení před správními orgány. Ty dostatečně nezjistily skutkový stav dané věci. Svévolně a účelově ignorovaly právně rozhodné skutečnosti a důkazní návrhy. Jejich rozhodnutí vykazují znaky nepřezkoumatelnosti – jsou nelogická, nepřesvědčivá a formalistická. Stěžovatel má rovněž za to, že v posuzovaném případě byly rozhodující správní orgány systémově podjaté. I z toho důvodu bylo jejich jednání v rámci přezkoumávaného správního řízení v rozporu s platnými právními předpisy, tj. zejména s ústavním pořádkem České republiky. Ve třetím okruhu stížních námitek stěžovatel dovozoval nesprávné právní posouzení věci. V tomto ohledu zejména namítal, že oznámení městské policie o podezření ze spáchání přestupku, jakož ani předmětná fotodokumentace nemůže být důkazem v přestupkovém řízení. Správní orgány i soud pochybily, pokud na základě uvedených podkladů dovodily, že došlo ke spáchání protiprávního jednání. Uvedená tvrzení rozvedl stěžovatel i v doplnění kasační stížnosti. Akcentoval judikaturu a odbornou literaturu a dovozoval, že městský soud měl napadená rozhodnutí zrušit z důvodu nepoužitelnosti podkladů založených ve spisu. Stěžovatel obsáhle polemizoval i s dílčími závěry rozhodnutí správních orgánů, resp.

pokračování

rozsudku městského soudu a dovozoval jejich nepřítapnost. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správni soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současne navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti vyjádřil ve svých podáních ze dne 26. 2. 2024 a ze dne 16. 4. 2024. Plně se ztotožnil s posouzením věci městským soudem. Stížní námitky stěžovatele shledal nedůvodnými. Podle jeho názoru správni orgány i městský soud postupovaly v souladu s platnými právními předpisy. Navrhl, aby Nejvyšší správni soud podanou kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správni soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] S ohledem na to, jakým způsobem je v projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správni soud za vhodné připomenout, že kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.). Zdejšímu soudu nepřisluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného městským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí městského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti obstojí. Nejvyšší správni soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Kasační soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, či rozsudky téhož soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Nejvyšší správni soud se předně zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (v daném případě městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit (ve správním soudnictví dle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednatelského a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, vyslovil, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se kasační soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“*

[10] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostal. Městský soud své závěry dostatečně a srozumitelně odůvodnil. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nesouhlas stěžovatele s důvody, na kterých napadený rozsudek stojí, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35 atp.). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno toliko těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze dané rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64 atp.). Takovými vadami však napadený rozsudek městského soudu netrpí. Podle názoru kasačního soudu se přitom městský soud nedopustil ani žádné jiné vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[13] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Podle názoru rozšířeného senátu „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Z obstaraných podkladů (viz zejména oznámení o přestupcích, fotodokumentaci zachycující předmětné vozidlo v inkriminované dny a časy, situační plánec s vyznačením míst, kde bylo vozidlo zaparkováno, a dále výpis z informačního systému a registru silničních vozidel) bez důvodných pochybností vyplývá, že došlo ke spáchání předmětných přestupků. Správní orgány postupovaly i v dalších ohledech zcela v souladu s § 3, § 50 a dalšími ustanoveními správního řádu. Rovněž v procesu dokazování nedošlo k žádným zásadním vadám (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, či ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Způsob, jakým správní orgány pracovaly s nosnými podklady rozhodnutí přitom odpovídá i ustálené judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2022, č. j. 4 As 100/2022-32, ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022-28, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS atp.). Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná.

Správní orgány náležitě odůvodnily všechny své závěry, jakož i výši uložené pokuty. Podobně jako městský soud považuje kasační soud jejich rozhodnutí za plně přezkoumatelná. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správních orgánů ani žádnou jinou vadu s vlivem na zákonnost jejich rozhodnutí. Jde-li o námitku systémové podjatosti správních orgánů, pak tuto námitku stěžovatel uplatnil až v řízení před městským soudem, byť ji mohl vznést již v řízení před správními orgány. Jedná se tak o námitku uplatněnou opožděně [srov. § 14 odst. 3 správního řádu]. Z procesní opatrnosti soud dodává, že na základě obsahu spisového materiálu (vč. všech stěžovatelem učiněných podání) neshledal, že by byly v daném případě správní orgány jakkoli systémově podjaté. Z obsahu spisu nelze dovodit ani tendenční přístup vůči stěžovateli.

[14] Podle názoru Nejvyššího správního soudu není v dané věci naplněn ani stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Jak již bylo výše uvedeno, správní orgány shledaly stěžovatele vinným ze spáchání přestupků podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem, stálo v parkovacích úsecích označených dopravní značkou č. IP 13 bez toho, aniž by byl uhrazen poplatek za parkování, čímž byl porušen § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.

[16] Podle § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[17] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[18] Podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se *provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[19] Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.*

[20] Podle § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

pokračování

[21] Stěžovatel primárně namítal, že správní rozhodnutí nepřípustně stojí na oznámení městské policie o podezření ze spáchání přestupku. Z konstantní judikatury vyplývá, že „judikaturu, podle které může být úřední záznam o spáchání přestupku „důkazem“, avšak nikoliv jediným, je možné vykládat výhradně tak, že nesmí být jediným „důkazem“ k dokazované skutečnosti. Uvedenou podmínku nelze generalizovat v tom smyslu, že úřední záznam (resp. oznámení přestupku) lze užít jako „důkaz“ vždy, když jsou podkladem rozhodnutí i důkazy jiné. Podstatné je, aby úřední záznam nebyl jediným „důkazem“ ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, či nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02). O takový případ se však v dané věci nejedná. Jak již bylo výše uvedeno, součástí spisu je i dostatečná fotodokumentace zachycující neoprávněné stání stěžovatelova vozidla na inkriminovaných místech v inkriminovaných časech, výpis z registru silničních vozidel, dle kterého byl v předmětné dny provozovatelem vozidla stěžovatel, resp. z výpisu z informačního systému, z něhož vyplývá, že stěžovatel neměl v předmětných dnech pro vozidlo vydané žádné parkovací oprávnění, resp. zaplacen parkovací poplatek. Není tedy pravdou, že by správní orgány postavily spáchání předmětných přestupků toliko na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupků, resp. že by tato oznámení byla jediným důkazem svědčícím o stěžovatelově protiprávním jednání. Na základě fotodokumentace, která je součástí spisového materiálu, lze učinit jednoznačný závěr ohledně toho, že v daných dnech a časech předmětné vozidlo bylo zaparkováno v parkovacích úsecích s platností dopravní značky č. IP 13c. Městský soud přitom náležitě odůvodnil i to, proč neshledal důvod k provedení dalšího dokazování (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.). S ohledem na obsah spisu, neshledal ani zdejší soud důvod k vyhovění důkazním návrhům stěžovatele. Jejich provedení by nemohlo nic změnit na jednoznačném závěru správních orgánů o spáchání předmětných přestupků. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29: „Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).“ Obdobně podle rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36, „v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí.“

[22] Správní orgány i městský soud se důkladně zabývaly i povahou technického prostředku, který pořídil fotodokumentaci zachycující předmětná stěžovatelova protiprávní

jednání (viz str. 7 rozhodnutí žalovaného a body 38 až 46 napadeného rozsudku), přičemž kasační soud nemá, co by jim vytknul. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Dle § 50 odst. 1 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*. Citované ustanovení obsahuje demonstrativní výčet podkladů pro rozhodnutí. Podkladem pro rozhodnutí tedy mohou být i důkazní prostředky správním řádem výslovně neupravené. Zákon nicméně zakazuje použití takových důkazních prostředků, které byly získány v rozporu s právními předpisy. „Zákon zakazuje užít k provedení důkazních prostředků, které byly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, např. pravidly o zákazu výsledku svědků o utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem nebo o státem uložené nebo uznané povinnosti mlčenlivosti, nebyl-li takové povinnosti zproštěn (srov. § 55 odst. 2 a 3), o zákazu nutit obviněného k výpovědi nebo doznání (srov. např. § 82 odst. 2 přestupkového zákona) či o povinnosti správního orgánu včas vyrozumět účastníky o provádění důkazů mimo ústní jednání (odstavec 2). Za nepřípustné např. považoval soud utajené pořízení audiovizuálního záznamu uvnitř vozidla taxikáře veřejnou mocí, neboť neoprávněně zasahovalo do práva na respektování soukromého a rodinného života taxikáře ve smyslu čl. 8 Úmluvy (viz NSS 1 AfS 60/2009-119). Ne každé porušení právního předpisu o získávání a provádění důkazů povede k nepoužitelnosti takového důkazu, uplatní se pravidlo, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost, se nepřihlíží [srov. § 89 odst. 2 spr. řádu či § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., v judikatuře např. NSS 6 As 73/2016-40].“ (Kopecký, Martin. In Kopecký, Martin, Staša, Josef, a kol. Správní řad. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2022. Právní stav komentáře k 1. 9. 2022. Komentář k § 50 správního řádu. Dostupný v systému ASPI).

[23] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval i otázkou použitelnosti výstupů z automatizovaných zařízení, a to vč. zařízení, která nejsou ve vlastnictví policie či jiných orgánů státní moci (viz rozsudky ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018-57 atp.). Východiskům této judikatury postup správních orgánů a městského soudu konvenuje. Na podkladě kasační stížnosti a obsahu spisu soud neshledal důvod ani k přehodnocení závěru, že přestupkové řízení vedly správní orgány, a nikoliv soukromá společnost, resp. že došlo k nepřípustnému přenesení výkonu veřejné správy na soukromý subjekt (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 10 As 107/2018, sp. zn. 9 As 185/2014, sp. zn. 1 As 12/2008). V rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, Nejvyšší správní soud připustil, aby dokonce i instalaci a nastavení měřicího přístroje prováděly soukromé subjekty: „(...) není možné dovozovat, že obecně instalaci a nastavení měřicího přístroje musí nutně provádět zaměstnanec městské policie. Po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt.“ Obdobně lze odkázat např. na rozsudky ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, nebo ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 As 136/2020-18, týkající se přímo parkování. Nejvyšší správní soud ve světle shora označené judikatury zdůrazňuje, že na základě celkového obsahu spisu nelze dovodit, že by v daném případě soukromý subjekt prováděl nepřípustnou činnost, resp. činnost, kterou mohou provádět pouze správní orgány (ze spisu vyplývá, že prováděl činnost technického charakteru ve smyslu výše uvedené

pokračování

judikatury). Lze dodat, že ze spisu neplyne ani to, že by v daném případě byl soukromý subjekt na postihu stěžovatele za spáchané přestupky hmotně zainteresován (viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27). Stěžovatel přitom nepředložil žádné podklady, kterými by uvedené relevantně zpochybnil. Ty mohl předložit jak ve správním řízení, tak i v řízení soudním. Takto však nepostupoval. V této souvislosti nelze přehlédnout ani celkovou obecnost stěžovatelovy argumentace, jakož i jeho přístup k danému řízení (ve kterém byla stěžovateli za opakovaná porušení zákona uložena pokuta ve výši 1500 Kč), který souhrnně vzbuzuje pochybnosti stran neúčelovosti daného postupu (podpůrně viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). Nelze nezmínit ani to, že se k nařízenému ústnímu jednání ve věci projednání přestupku nedostavil (a ani se z jednání neomluvil). Svou argumentaci stěžovatel zaměřuje zejména do procesní roviny, aniž by předložil jakýkoliv podklad dokazující, že se předmětného protiprávního jednání nedopustil (např. doklad prokazující, že v rozhodnou dobu nestálo jím provozované vozidlo na předmětných místech, že disponoval parkovacím oprávněním atp.). Nepředložil ani žádné podklady, ze kterých by vyplývala nezákonnost či vadnost postupu správních orgánů majících vliv na žalobou napadené rozhodnutí, resp. mající potenciál vyvrátit nosné podklady založené ve spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS.). Za takový podklad nelze považovat ani článek doc. JUDr. Pavla Matese, CSc., či obecný nesouhlas s předmětným systémem, jeho nastavením atp. Městský soud náležitě odůvodnil i to, proč neshledal důvod k dalšímu dokazování, s čímž souhlasí i zdejší soud (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51; nebo rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03; ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, či ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11). Jak přitom kasační soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 16. 4. 2015 č. j. 5 Afs 89/2013-29, *„těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování. Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem.“* I v dalších ohledech odpovídal postup správních orgánů a městského soudu právní úpravě a judikatuře. Stěžovatelem označená judikatura pak neřešila identickou skutkovou a právní situaci, ke které došlo v dané věci. Na věc naopak dopadá výše označená judikatura. K jejímu přehodnocení neshledal kasační soud důvod ani s ohledem na konkrétní okolnosti věci, resp. přístup stěžovatele k danému řízení (viz výše).

[24] Kasační soud není rovněž názoru, že by postup správních orgánů či městského soudu nepřípustně zasahoval do stěžovatelových osobnostních práv garantovaných ústavním pořádkem České republiky a porušoval mezinárodní závazky, jimiž je Česká republika vázána (vč. Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod). Podle názoru soudu postup správních orgánů, resp. městského soudu uvedené imperativy neporušoval. Ze spisového materiálu vyplývá, že informace o tom, že předmětné parkovací úseky podléhají

monitorování za účelem ověření parkovacího oprávnění byly náležitě zveřejněny (vyplývají z obecně závazných předpisů), přičemž fotodokumentace zachycuje stání vozidla (a nikoliv osobu stěžovatele). Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, uvedl, že „*předmětné osobnostní právo nemůže být obrazovým záznamem atakováno, nepostačí-li tento záznam k identifikaci osoby; v opačných případech je nutno vycházet z toho, že k zásahu do tohoto práva došlo, neboť takový projev je zaznamenán a je s ním nakládáno pro potřeby dokazování. Lze tedy vyslovit první dílčí závěr, a sice že není-li, s přihlédnutím ke konkrétním aspektům věci, myslitelné, aby obrazový záznam osoby mohl vůbec zasáhnout do jejího práva na soukromí či práva na ochranu před neoprávněným pořizováním a používáním obrazových záznamů fyzické osoby, je takový záznam použitelný v rámci dokazování v sankčním řízení, a to bez ohledu na to, zda s takovým postupem vyslovila dotčená osoba souhlas*“. Z citovaného rozsudku vyplývá, že pokud nelze z obrazového záznamu pořízeného soukromým subjektem identifikovat konkrétní fyzickou osobu, nelze dojít k závěru o zásahu do osobnostních práv této fyzické osoby, přičemž obrazový záznam jako takový je použitelný v rámci dokazování v sankčním řízení. To platí i pro danou věc. Ani sám stěžovatel netvrdí, že by na fotografiích založených ve správním spise byl zachycen on (a nikoliv pouze jím provozované vozidlo). Ze spisu nevyplývá ani to, že by docházelo k utajovanému sledování soukromých aktivit stěžovatele. Nejvyšší správní soud dodává, že bez předmětného monitoringu by nebylo lze zajistit efektivní kontrolu parkování, resp. zajistit dodržování právních předpisů na úseku dopravy, což je jedním z cílů zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z hlediska celkového kontextu posuzované věci nelze přehlédnout ani rozsah neoprávněného parkování, jakož ani výslednou výši pokuty. Zcela případně se městský soud zabýval i dalšími aspekty žalobní argumentace vč. tvrzeného stalkingu. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze ze spisu dovodit, že by monitoring byl speciálně zaměřen toliko na vozidlo provozované stěžovatelem, resp. že by cílem správních orgánů bylo zastrašit stěžovatele, vyvolat obavy o jeho život atp. V podrobnostech soud odkazuje na body 47 a násl. napadeného rozsudku městského soudu.

[25] K přehodnocení závěrů žalovaného a městského soudu neshledal soud důvod ani na základě další stížní argumentace. Jejich závěry mají plnou oporu ve správním spisu, v právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud je proto přejímá. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Kasační soud dodává, že neshledal existenci žádných vad, které by vyvolávaly nutnost zrušení rozsudku městského soudu *ex offio* (viz např. § 109 s. ř. s.).

[26] Z uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[28] Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem Mgr. Tomáš Marek, advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (srov. § 35

pokračování

odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, jimiž jsou: a) převzetí věci vč. přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“)] a b) vyhotovení písemného podání – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu], a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy 6 800 Kč. Podle konstantní judikatury (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2006, č. j. 4 Azs 415/2005-74, ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 112/2010-86, či ze dne 5. 5. 2023, č. j. 4 Afs 243/2022-36) přitom nelze nahlížení do spisu považovat za samostatný úkon právní služby. Zástupce stěžovatele dále požadoval o přiznání náhrady nákladů spojených s cestou z Prahy do Brna a zpět (celkem 430 km) za účelem nahlížení do spisu, k němuž došlo dle obsahu spisu dne 4. 3. 2024. K tomu doložil zástupce stěžovatele velký technický průkaz vozidla, jímž mělo dojít k uskutečnění cesty. Z technického průkazu vyplývá, že vlastníkem uvedeného vozidla je advokátní kancelář, jejímž partnerem je mj. zástupce stěžovatele. Z technického průkazu současně vyplývá, že kombinovaná spotřeba daného vozidla je 10,9 l/100 km (palivo NM). Průměrná cena za 1 l tohoto paliva činí dle § 4 písm. c) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024, 38,70 Kč. Sazba základní náhrady na 1 km jízdy dle téže vyhlášky činí 5,60 Kč. Souhrnná náhrada nákladu za cestu tedy činí 4 222 Kč. Ustanovený zástupce současně požádal o přiznání nákladů za promeškaný čas. Podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada za promeškaný čas 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu. Zdejší soud proto zástupci stěžovatele přiznal (v souladu s jeho návrhem) náhradu za promeškaný čas ve výši 1 000 Kč (deset započatých půlhodin). Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, tj. o 2 525 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 14 547 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu